

„Kde je ten život, aspoň to šťastie?“

Herečka Zuzana Maurery (32) siaha po príležitostiach

Foto: MILAN KRUPČÍK

● **Čo je u vás nové? Nebudete sa vydávať?**

– Jaj, tak to nehrozí! Momentálne žijem prácou. Túto sezónu som jednou nohou vystúpila z Radošinského naivného divadla, lebo som dostala ponuky hrať v muzikáloch Pomáda a Niekto to rád horúce. A keďže som to chcela robiť, nemohla som stíhať aj repertoár Radošinského naivného divadla. Napriek tomu sme si so Stanom Štepkom povedali, že k radošincom patrim.

● **Aj na webovej stránke Radošinského naivného divadla ste stále uvedená ako členka. Prečo ešte nemáte vlastnú stránku? Všet ste hviezda!**

– Nemám to rada, keď takto o mne hovoria. Čo to vlastne presne znamená? Veď ja sa len usilujem poctivo robiť svoju prácu. Pravdaže, musím sa prezentovať, aby som sa uživila. A stránka na internete? Dám si spraviť, ak myslíte!

● **Ktorá z rolí vás najväčšmi baví?**

– Sladká Sue v Niekto to rád horúce, no aj Rizzo v Pomáde. Tie sa hrajú samy. Teraz ma živí muzikály, no vyštudovala som herectvo. Chcela by som sa vrátiť viac k činohre, ale neviem, či dostanem takú ponuku. Mrzí ma, že herci vo všeobecnosti hľadajú trochu zvrchu na muzikál ako žáner, pre nich je to len akási operetka.

● **Váš otecko bol operný spevák a mamička sólistka v opere Novej scény v Bratislave. Chodili ste na hodiny spevu?**

– Moji rodičia brali spev veľmi vážne. Bola to pre nich doslova rehoľa. Oni sa na predstavenia vždy veľmi svedomito pripravovali a ja som musela čakať vo vedľajšej izbe. Sama som sa však spevu v detstve nevenovala. Herectvo bolo pre mňa veľká neznáma, a tak som sa preň rozhodla, hoci som v skutočnosti chcela študovať muzikál. Teraz ho robím a som tomu veľmi rada.

● **Čo vám muzikál dáva?**

– Pre mňa je to veľká symbióza všetkého, čo rada robím. Bola som bučfaté, no pohy-

bovo šikovné dieťa. Mám rada pohyb, pomáha mi udržať si aj psychickú rovnováhu. Keď človek nemá problémy s hlasom, nemusí sa sústreďovať na to, ako ho posadí, je úžasne rozvinutý tón súčasne s emóciou. Rovnaký pocit však zažívam aj s radošincami napríklad vo Včele v zime. Je to hra o žene, ktorá sa vracia k manželovi po tom, čo odišla za svojou láskou z kúpeľov, no on jej dal zľú adresu. S pokorou si kladie hlavu do dlani a povie: „Pre Kristove rany, de je ten život, de je ten život alebo aspon to šťastý?“ To je taký okamih, keď je v hľadisku hrobové ticho a herec cíti, ako sa každému divákovi premieta jeho vlastný život. O takéto chvíle nechcem prísť.

● Nevžívate sa priveľmi do svojich rolí?
– Som herečka a mám to „v náplni práce“ vkladať svoje pocity do postavy. Pán profesor Martin Huba nás však učil, že pre diváka je zaujímavé to, čo neukážeme. Je to tak. Čo ukryjem, po čom musí divák pátrať, to ho láka väčšmi.

● Máte pocit, že vám niečo uniká?
– Žiaľ, áno. Keď chce človek niečo robiť poriadne, a ja som teraz šliapla na plyn, je zákonitá, že si nemôže dovoliť toľko sa stretávať s kamarátmi. No hovorím si, že som vo veku, keď treba pracovať. Mám príležitosti, tak sa ich musím chopiť.

Foto: APČH V Z. M.

● Je niekto, kto vám je veľmi blízky?
– Ale áno, sú takí. Sú mi oporou a som im za to to vďačná.

● A čo lásky?
– Boli, a hádam budú.

● Takže trpké rozchody?
– Keď sa rozchádzam s priateľom, usilujem sa, aby sme zostali kamarátmi. Je to ťažké, ale pre mňa veľmi dôležité. Napokon, prežili sme toho spolu toľko!

● Bolo toho na vás niekedy veľa?
– Niekedy. Napríklad keď som si druhýkrát prerábala byt. Vtedy som musela robiť všetko: nosiť dosky, vymeriavať a dohliadať na robotníkov. Nebolo mi všetko jedno. No zistila som, že sa viem o seba postarať. A to je dôležité. Napokon aj v partnerskom vzťahu je dobré, ak jeden nie je tomu druhému na krku.

● Ženy však majú byť slabšie...
– Vraj to dobre vplýva na mužov.

● Robilo by vám to problém zahrať si túto úlohu?
– Nerobilo. Ale vychovali ma inak. Ak však stretnem silnú osobnosť, prispôbim sa.

● Čo by o vás ľudia nemali vedieť?
– Zdá sa mi, že nemám nijaké tajnosti či zvláštnosti. Nechcem, aby to vyznelo ako chvála, no pripadá mi normálna. V mojej profesii to asi nie je bohviečo. To, že som pažravá, neutajím.

● Kedy ste zvíťazili nad kilogramami?

– Tak to ja mám s nimi problémy stále. Odkedy som sa osamostatnila, je to však už lepšie. Moja mama mala totiž utkvélú predstavu, že chce mať dobre živé dieťa. Mala som prosto veľmi dobrý základ. Potom mamu upozornili na to, že by bolo treba trošičku pribrzdíť. A mama urobila strih. Keď moji rovesníci mali na desiatu chliebik a tatrunku, ja som mala jablčko a mrkvu. Keď som videla, že mama trpí, keď jem, tak som začala jesť tajne a výkyvy hmotnosti boli na svete. Vždy som cvičila, no upravilo sa to až neskôr, keď mi to došlo v hlavu. Najlepšie je pozrieť sa do taniera a povedať si, toto zjem a toto nie. Je to veľmi ťažké, najmä keď prídem večer vyčerpaná domov a som na najlepšej ceste vyrabovať chladničku. Prítom najdôležitejšie

V Pomáde so Zuzanou Norisovou a Danou Šinkorovou

Foto: VLADIMÍR VAVŘEK

je, aby mal človek zdravú výživu a dostatok pohybu, len vtedy sa môže dobre cítiť fyzicky aj psychicky.

● Ako relaxujete?
– Pravdupovediac, keď je najhoršie, vyloží si nohy a zamaškrtí si. Nie je to správna relaxácia, ale pomáha. Potom je tu šport a príroda. A ešte kino. Zbožňujem kino – to je môj únik z reality.

● A čo vy a film?
– Je to nenaplnená láska. No som asi väčšmi divadelný typ. Niekedy si hovorím, že každá kvetinka inokedy kvitne.

● Je krásne mať premiéru, ale ako je to so stou reprízou?
– Ak hrám so skvelými ľuďmi a zároveň výbornými hercami, nikdy to nie je nuda. A ja mám to šťastie. A keď je ešte dobrá hra a úloha! Je to otrepaná téma, že herec žije na javisku iné životy, ale je to tak. Niekedy si myslím, že keby som ich nežila, tak by som nežila vôbec.

● Po čom túžite?
– Nájsť rovnováhu medzi prácou a súkromným životom. Nie jedno na úkor druhého. Využiť príležitosti, ale aj vychutnať život. Teraz som naprogramovaná na prácu, no sporadicky si uvedomím, že je tu i to, i tamto, všeličo krásne. Príroda, ľudia, vzťahy. Prosťe túžim viac chodiť medzi ľuďmi.

KATARÍNA CHLAPÍKOVÁ

Zdravie 23